

BARNA-SÍÐAN

Veitst tú:

Hevur tú nakrantíð hugsað um, hvussu tað man vera at vera deyvur?

Tá sleppur tú sjálvandi frá at hoyra, tá ið mamma ella pápi eru ill og hava at tær, ella siga okkurt við teg, sum tú ikki brýggjar teg um at hoyra.

Men so hoyrir tú heldur ikki, tá ið tey siga nakað vinarligt,

so hoyrir tú heldur ikki fuglarnar láta
so hoyrir tú heldur ikki, hvat vinir tínir siga,
so hoyrir tú heldur ikki bilarnar koma, ella floyta,

so hoyrir tú heldur ikki tónleik og sang, og tí kanst tú heldur ikki syngja við
so hoyrir tú heldur ikki, hvat lærarin sigur, og tí kanst tú ikki ganga í skúla saman við hinum børnunum.

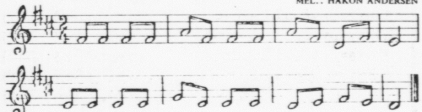
Ög um tú hevði verið deyvur líka síðani tú vart føddur, so hevði tú ongantíð hoyrt nakran tosa, og tí hevði tú heldur ikki dugað at tosa. Tað er ringt at læra, men deyv børn eru ofta nógv meira hugagóð at læra enn onnur.

Hetta er bókstavaraðið á deyvamáli

Hygg tann litli kettulingur!

MEL: HAKON ANDERSEN

Hygg tann litli kettulingur,
fittur er hann við.
Finar hvítar labbar hevur
hann og mjúka lið.

Hoyr hann sigur mjav og murrar
eins og mamma sín,
skjótt hann duga man at fanga
músina til tín.

Litla mús kom upp úr holu,
kom og spæl við meg.
Hevur tú ei hug at spæla,
meðan sólin sær?

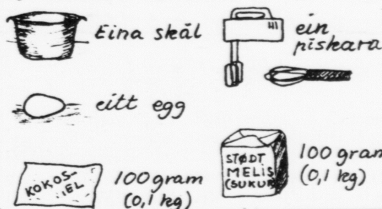
Nei, tað tori eg als ikki,
tí at mamma mín,
sigur, tað er tú, ið hevur
etið beiggja mín!

VIT GER: KOKOSMAKRÖNUR

SPYR
MAMMA
ELLA
PÁPI
FYRST

TÚ SKALT BRÚKA:

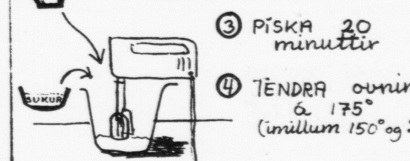

Koyr kokosmjólið i
og blanda tað
saman

Legg bakipappir á
plátuna (ella smyr
plátuna við smør-
garin og koyr eitt
sindur av mjóli á.

ger nú umleið
20 smáar toppar

Slá eggid út i ein kopp
og koyr tað i skálina
saman við sukri

3 PÍSKA 20
minuttir

4 TENDRA ovnin
á 175°
(imillum 150° og 200°)

BAKAST 15 minuttir

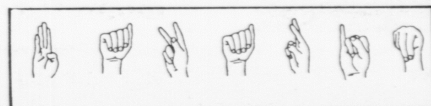

6 meðan tú
bíðar eftir
kakunum
roynir tú at
rúdda, og
vaskar
fint.

VÆL GAGNIST!!

Uppgáva:

Ein deyv genta vil siga tær nakað.
Hvat er tað fyri orð, hon sigur?

Bakarín

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Fremmandamaðurin

8. partur:

»Ring tíðindi, harri, ring! Eg havi frætt, at teir leita eftir tykkum sum eftir náll!»

»Hvussu tá?»
»Tað var í fyrrakvöldið. Eg lá í fasta svøvni. Knappliga vakni eg av, at onkur skavast við hurðina. Eg fór upp og gloppaði hana varisliga. Uttanfyrir stóð ein maður við hesti. »Lovaður veri Harrin Jesus Kristus!» teskaði hann. »Spyr ikki, hvør eg eri! — Kanst tú hýsa mær bara í tveir timar?»

Eg fekk hann innum við skjótheit, og hann greiddi frá, at hann kom úr Ombi. Eg spurdi beinanvegin, hvat har var á vási, og eisini eftir tykkum, og um tey í Ombi vistu, hvat tit vóru.

»Tað stendur illa til við Harrans fólk í Ombi!» segði hann. »Ógvuliga illa! — Summi eru flýdd, summi eru fallin frá, summi sita í fangahúsunum, og nokur heilt fá krógva seg enn í nokrum kroysum.»

— »Ög hvussu veit við hjá Basilusi?» spurdi eg. — »Illar, svaraði hann, ógvuliga illa! — Ögnir hansara eru tiknar, øll verða spurð eftir honum, og ein trælur sigur seg at vita, at hann er farin leiðina til gróðrarblettin. Landshevdin hevur sent hundrað hermenn út at finna hann. Høvdu teir verið á hestbaki, høvdu teir longu verið her. Eg — vænti, teir vera her um átta dagar.» — »Ög presbyterin?» — »Hann er í fangahúsinum!» —

»Ög hvussu er útlitið fyri eini bjarging?» — »Ögvuliga vánaligt — sera vánaligt! — Teir ætla at jagstra Basilus og hini kristnu — til — veraldar enda. — Men latið meg sleppa at sova, eg eri so móður. Ger so væl at rópa á meg um tveir timar.» — So var fremmandamaðurin longu sovnaður. —

»Harri, tey tíðindi hava gingið í fleiri dagar, at rómverjar eru á veg. Tit megu vera ógvuliga varin! Ögvuliga varin! — Um tað ber mær til, so skal eg siga tykkum frá alt fyri eitt, hermenninir koma. Kanska var tað betri, um vit beinan vegin gera okkum greitt, hvar vit kunnu finna eitt betri skýli til tykkara. Eitt sum ikki er so almánakent sum hetta hellið.»

Basilus styðjaði høvðinum við hondunum. »Ög hvar heldur tú, at vit skulu fara?»

»Ja, eg veit ikki rættiliga», segði Pambo. »Tað eru fleiri stóð, men eg vil ikki ráða tykkum til at flyta uttan so, at stóður vandi verður fyrri, at tit verða funnin. — Tí siggja tit, eg kendi ikki fremmandamannin. Hann segði ikki, hvør hann var, tá ið hann kom, og heldur ikki, hvar hann fór. — Kanska er onki í hansara tíðindum. Kanska er alt púra friðarligt í Ombi, og kanska hevur landshevdin als ikki sent hermenn út eftir tykkum? men —»

Pambo risti við høvðinum. »Men eg hugsi kortini, at tað er best at vera varin!»

»Longu í morgin kunnu vit kanna fjøllini her í grannalagnum», segði Basilus. »Tað er valla so, at vit ikki finna eitt annað helli, sum búgvandi er! Eftir grótslagnum at døma, munnu nógv djúp helli vera í hesum fjøllunum.»

»So noyðast vit eisini at flyta alla okkara útgerð hagar!» segði Difilus.

»Tit kundu lænt eslið hjá mær til tað, um tit leggja í. — Men fyrri fyrst man hetta hellið vera eins trygt og nakað annað. Finna tit eitt annað helli, so ansið eftir, at inngongdin vendir vestureftir, tí so skuldi eingin vandi verið á ferð.»

Longu somu náttina fór Pambo av stað aftur. Hann tók lyfti sitt til flóttafólkini uppaftur: at hann skuldi ávara tey, so skjótt hann óraði nakran vanda.

Framhald